

USAs evinnerliga hets mot Kuba

USAs evinnerliga hets mot Kuba

Formerna varierar men innehållet är detsamma.

Från invasionsförsök 1961, 60 års utsvältningsskrig, ständiga förtalskampanjer, och nu medie- och cyberkrig för att hetsa till uppror och krossa Kubas Revolution.

Artikelförfattaren i Havanna, augusti 1969. Eva Björklund, som deltog i grundandet av Svensk-Kubanska Föreningen 1966, arbetade som nyutexaminerad arkitekt i Kuba 1968-69.

Låt mig berätta om hur USAs nu över 50-åriga mediekrigsföring mot Kuba drog igång på allvar 1968 och fick med sig Internationella PEN-klubben, västvärldens kulturelit och massmedier i en förtalskampanj för att ta udden av framgången för Kubas Stora Internationella Kulturkongress 1968 i Havanna med 65 författare, poeter konstnärer, teaterfolk, filmare, poeter, samhällsvetare, ekonomer från

? Europa: Spanien, Danmark, Frankrike, Belgien, Storbritannien, Tyskland, Italien, Ryssland,

? Nordamerika: USA.

? Sydamerika och Karibien: Peru, Uruguay, Guatemala, Chile, Colombia, Ecuador, Argentina, Mexiko, Trinidad Tobago, Kuba

? Afrika, Sydafrika

Deltagarna fick ta del av den revolutionära kulturpolitik som bara 9 år lett till ett blomstrande kulturliv i Kuba. Alla blev imponerade, latinamerikanerna blev överväldigade när de jämförde med förhållandena i sina länder

Samma år hade Kubas författar-, konstnär- och artistförbund UNEAC inför sitt årsmöte på eget förlag givit ut poeten Heberto Padillas diktsamling 'Ute ur Leken' om utanförskap.

På årsmötet kritiserade många den historieuppfattning Padillas dikter gav uttryck för, hans ohistoriska inställning, som framställer tiden som en ständigt upprepade rundgång, utan utveckling, och upphöjer individualismen och föraktar kollektivet, och detta i ett land mitt i historisk utveckling?

Diktsamlingen innehåller titlar som 'Mannen bredvid', 'De fördömdas basrelief', 'Sjung de nya kejsarnas lov', 'Även de förödmjukade' med ironiska rader som:

"Poeten, bara sparka ut honom!

Han har inget här att göra!

Han följer inte spelreglerna

Han blir aldrig entusiastisk

eller talar klarspråk.

Han ser inte någonsin utvecklingens underverk?"

Samma år hade Julián del Casal-prisets internationella jury tilldelat Heberto Padilla 1968 års pris för 'Ute ur leken' med orden: 'Padilla målar med bittra, upprörande, dystra ord -upp ett Kuba, som propagandan dolt med slagord och hejarop?.'

Detta var samma år som hela Kuba samlade sig för en avgörande ansträngning: Att uppnå en sockerskörd på 10 miljoner ton. De uppnådde inte målet, det blev bara 7 miljoner ton. Detta bakslag, samtidigt som USA skärpte den ekonomiska krigföring de inlett redan 1959, ledde till ekonomisk kris. Men också till nationell kraftsamling för att diskutera vilka misstag som begåtts och behovet att främja hela folkets deltagande och engagemang i politiken.

En diskussion drog så igång 1971 över hela Kuba, i folkrörelsernas grundorganisationer: CDR-Kvarterskommittéerna för Revolutionens försvar, FMC- Kvinnoförbundet basorganisationer, CTC- Fackföreningsrörelsen på arbetsplatserna, UNEAC, - kulturarbetarna, med flera, för att med deltagande demokrati bättre organisera arbetet, för bättre ekonomiska resultat, för bättre livsmedelsförsörjning.

Diskussionerna kulminerade i en stor Utbildnings- och Kulturkongress, som sedan ledde till beslut i Nationalförsamlingen om formerna för deltagardemokrati genom folkrörelserna, och till val till kommun-, provins- och nationella församlingar.

I det läget arresterades Heberto Padilla och anklagades för samröre med USAs ambassad, samtidigt som USA inte bara skärpte blockaden för att svälta kubanerna till underkastelse utan också sin undergrävande verksamhet.

Padilla släpptes efter några dagar och gjorde självkritik på UNEACs medlemsmöte. Men hans 'självkritik' var en lömsk kopia av Moskvarättegångarna, en föreställning som USAs ambassad regisserat.

Padilla sa sig erkänna att kritiken mot honom var berättigad, beskrev sig själv, som subtil, lömsk och ond kontrarevolutionär. Han anklagade andra författare, inklusive sin egen fru, och uppmanade dem att stödja den revolutionära samhällets utveckling. Det var ett lömskt försök att jämställa sig med offren för Moskvarättegångarna, utformat på USAs ambassad i Havanna, med antydning om tortyrframkallad ånger, med syfte att sabotera den sympati Kuba fått med sin stora Internationella Kulturkongress.

Padillas kollega, författaren Jesus Díaz, framhöll att Padilla i sin diktsamling och 'självbekännelse' på UNEAC visade 'enastående kunskap om den tragedi som orsakats av den kommunistiska diktaturen i Ryssland, som också har så stor resonans i Kuba?.'

Detta ledde vidare till den kontrovers som blev känd som "Padilla-affären", och exploderade med angrepp från 'berömda författare, konstnärer, artister, intellektuella' i hela världen, även många av de som deltagit i Internationella Kulturkongressen 1968 i Havanna, och framställdes som en upprepning av de hemska Moskvarättegångarna. Det var också syftet med Padillas 'självbekännelse' som formulerats på USAs ambassad.

Detta var 1971, men Padillahistorien används fortfarande i propagandan mot Kuba. Några få envisa stod kvar som Kubavänner, Julio Cortázar, Gabriel Garcia Marquez, Eduardo Galeano m fl. Liksom Kubaföreningarna runt om i världen, som Svensk-Kubanska, som också stod pall för anstormningen.

Men många som tidigare hade sympatiserat med Kuba och Fidel Castro, bytte fot för att angripa dem. Författare som Juan Goytisolo, Alberto Moravia, Octavio Paz, Jean Paul Sartre, Federico Fellini, Mario Vargas Llosa, Susan Sontag, Simone de Beauvoir och ytterligare 72 författare och konstnärer fördömde ?castrismens förtryck? och påstod att Padillas självkritik tvingats fram med tortyr. Julio Cortazar sällade sig också senare till de kritiska.

Det skapade den bild av förtryck i Kuba som fortfarande dominerar i västliga medier. Av dem återupptog alla utom Vargas Llosa sedermera sin vänskapliga hållning till Kuba.

?Padillaaffären? innebar dock slutet för de latinamerikanska och europeiska intellektuellas smekmånad med Kubas Revolution.

Internationella PEN tillhör de mest uttalade och uthålliga kritikerna. Och de flesta västerländska klubbar, som svenska PEN-klubben, fördömer än idag Kuba för bristande pressfrihet och bortser från USAs fortsatta undergrävande verksamhet, bland annat finansiering och utbildning av de kubaner som i årets cyberkampanj hetsar till uppror i Kuba.

Padilla fortsatte leva i frihet i Kuba, men lämnade öriket 1980 och satte kurs på USA. Där välkomnade president Ronald Reagan honom som en hjälte. Han dog i USA i september förra året.

Nu finns dussintals internationella organisationer som söker eller uppfinner tecken på förtryck i Kuba och i Kuba finns ?förändringsinriktade? människorättsgrupper med utländsk finansiering, även svensk, med samma syfte. Det svenska biståndet går enbart till ?förändringsorienterade kubaner.? Frilansande journalister i Kuba får bra betalt om de förser utländska medier med passande artiklar.

Till stöd har de Reportrar utan Gränser, RSF, som efter ?Padillaaffären? lovade att på sin hemsida publicera en text varje vecka, "Från din Kuba-korrespondent ", som marknadsför s.k. oberoende kubanska journalisters ? eller andras ? alster som bidrar till västvärldens senaste tidsenliga cyberkrig mot Kuba.

Eva Björklund 2021-07-29